

La història de Catalunya l'escriuen personatges com en Miquel Codina, que, a més de ser empresari, té molt clara la seva vocació literària: **"Quan em retiri, vull aprofitar per escriure. Entre altres coses, m'agradaria molt escriure la història dels pellaires de Vic."** Quatre dècades en el món de les pells avalarien l'obra del vigatà que ens acompanya. Reconeix que el sector ja no és el que era, com a conseqüència d'un **"desplaçament de la producció cap a l'Àsia. Avui dia més del 50% de les sabates que es venen arreu del món estan fabricades a la Xina. En general, podríem dir que la indústria de la pell ha patit un descens notable al nostre continent, especialment al nord. Afortunadament, les firmes italianes i espanyoles hem sobreviscut a la crisi."**

Aquest és el cas de Curtits Codina, que treballa amb pell de xai i de cabra, **"l'especialització de Vic."** La capital d'Osona ha arribat a ser un autèntic motor del mercat: **"Després de la Guerra havia arribat a haver-hi 40 indústries pelleteres. Ara en deuen quedar unes quinze, que deuen fabricar un 70% de la pell petita que surt de les indústries espanyoles, entre 30.000 i 35.000 pells cada dia. S'ha produït un fenomen de concentració; es fabrica la mateixa quantitat de pells que fa mig segle, però amb menys mans, com a conseqüència de l'automatització del sector."** La firma que ens ocupa té la seva seu a Vic, però **"fa 19 anys que ens hem implantat al Brasil, a la recerca de matèries primeres i també perquè la indústria del calçat hi és molt potent. Actualment la filial ja gaudeix d'autonomia pròpia, de manera que ella mateixa comercialitza el producte. Això ens ha obligat a buscar altres països, com ara Nigèria, Etiòpia, Índia i Indonèsia, perquè duguessin a terme la primera fase del procés."** Tots països càlids, **"situats als paral·lels més pròxims a l'Equador. Allí viuen els animals que necessitem, que tenen la pell més consistent perquè hi fa més calor, i tenen menys llana."**

L'inconvenient és que **"traslladar la tecnologia a aquests països resulta difícil. Cal tenir en compte que, per una banda, són els estats amb més pobres del món, i per altra alguns d'ells tenen un índex de corrupció molt elevat. Un estranger que s'hi instal·li pot tenir problemes des del moment de mostrar el passaport fins que aconseguixi el permís industrial."** Tot i aquests entrebancs, en Miquel està convençut que **"les inversions estrangeres són l'únic que pot salvar aquestes nacions del subdesenvolupament. És un camí afortunat tant per als qui hi anem com per als qui ens reben."** Puntualitza, però, que, **"a l'hora de sentir-te bé en un entorn, no és el nivell de vida l'únic que compta. Prova d'això és el fet que el meu fill Jordi, gerent de la filial brasilera, visqui al Brasil des de fa tres anys i hi sigui molt feliç."**

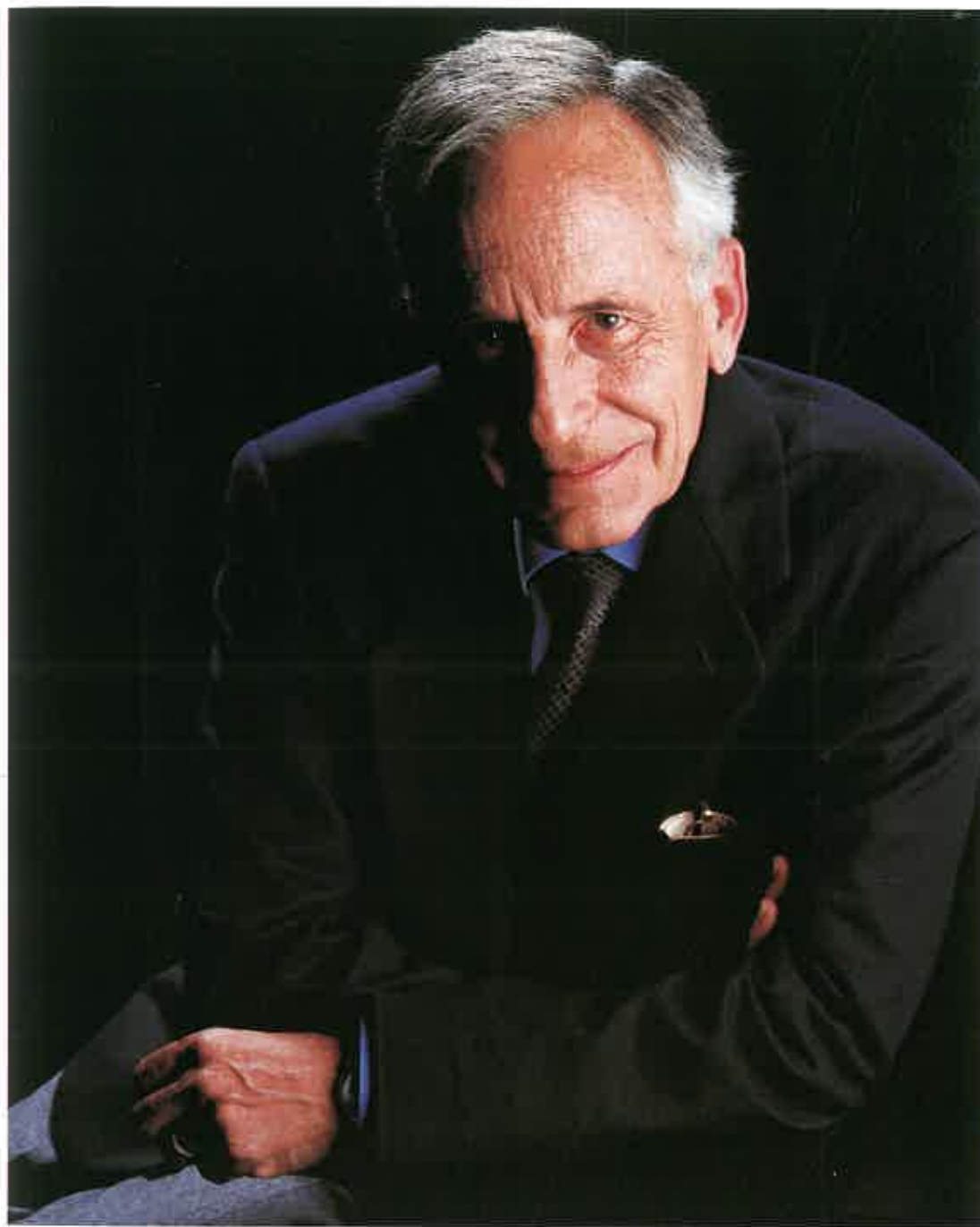
Nosaltres viatgem a l'estranger per proveir-nos i els estrangers busquen feina al nostre país. A la ciutat natal del nostre protagonista, sense anar més lluny, el 10% de la mà d'obra és magrebina, cosa que mereix tota l'admiració d'en Miquel: **"Només puc felicitar l'ajuntament per l'esforç esmerçat a integrar tota aquesta gent, mitjançant mesures com ara l'escolarització dels infants. Jo he visitat més de 40 països, i sé que totes les races humanes són molt similars. A més de la necessitat de mà d'obra, hem de parlar de la necessitat d'una injecció de di-**

versitat cultural. No entenc el concepte de puresa de la raça, quan les races més maques són justament les mestisses." El nostre interlocutor sap del que parla. Amb més de 300 treballadors, afirma que **"el caràcter català és molt adequat per treballar. Tanmateix, la gent ben conduïda, sigui d'on sigui, dona rendiments similars."**

El sector en què treballa aquest català necessita gent molt competent, capaç d'avançar-se a les tendències: **"Una pelleteria necessita anar almenys un any per endavant del que després es trobarà a les botigues. Avui Espanya és una potència del ram, probablement la segona després d'Itàlia. Concretant, la de Catalunya suposa el 50% de la indústria pelletera de l'Estat. És clar que a la Xina es fabriquen 2000 milions de parells de sabates l'any, mentre que a Espanya només se'n fan 300. Però la producció del país asiàtic és molt diferent de la nostra: és un calçat molt esportiu, d'un preu molt baix. Quan parlem de disseny, d'articles destinats a la classe mitjana-alta, Espanya i Itàlia són els líders."** ¿Com poden els empresaris espanyols donar resposta a un mercat tan canviant com el de la moda? **"Hi ha tota una colla d'organitzacions empresarials, com ara el Consejo Español de Curtidores, que es reuneixen amb els professionals que intervenen en tot el procés per tal d'emetre un seguit d'indicacions amb una certa antelació"**

El nostre convidat destaca el fet que **"nosaltres treballem amb un subproducte obtingut de l'animal un cop sacrificat per obtenir-ne la carn. En conseqüència, no topem amb el problema dels detractors del consum de pells."** Ara bé, al llarg de les reunions esmentades, s'ha trobat amb **"fabricants d'articles de pell fina que es defensen dient que ells treballen amb animals procedents de granges, i que és precisament gràcies a aquestes granges que s'ha assegurat la reproducció i continuïtat de certes espècies."** Defensa la necessitat de **"ser respectuós amb la natura. Als anys 70, per exemple, la situació mediambiental era insostenible. Alguna cosa s'havia de fer."** Val a dir que vetllar pel nostre entorn representa inversions importants: **"Vam instal·lar a la indústria una depuradora fisicoquímica i anem a fer-ne una de biològica per tal de poder retornar les grans quantitats d'aigua que fem al seu lloc d'origen. Només el tractament dels residus ja ens representa un cost d'entre 40 i 50 milions l'any."**

La política mediambiental de l'empresa, doncs, ha canviat substancialment. En el cas de Curtits Codina el que no ha canviat ha estat el **"caràcter familiar"** que, des de bon començament, va voler imprimir-hi el seu fundador, Joan Codina, el pare del nostre entrevistat. La segona generació del negoci l'encapçalen en Miquel i el seu germà Jacint. Els fills d'en Miquel, Jordi i Elisabet, i els seus nebots, Cinto i Raül, constitueixen quatre peces bàsiques dins l'engranatge del negoci, quatre joves que asseguraran **"el traspàs"** de la firma. Nosaltres ens preguntem si seran capaços de sobrepassar el llistó que els seus pares han deixat tan alt. En Miquel, però, els dona empenta, i, sempre modest, assegura que **"encara hi ha molt per fer. Cal prestar atenció a la globalització; arreu del món queda molta gent que camina descalça."**

**“Cal prestar atenció
a la globalització; arreu
del món queda molta
gent que camina
descalça”**

Miquel Codina - Vic (Osona)